

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 241/2016
20.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у ванпарничном предмету предлагача В.Б. из К., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Крагујевцу Р4 и 356/15 од 22.12.2015. године, у седници одржаној 20.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Крагујевцу Р4 и 356/15 од 22.12.2015. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Крагујевцу Р4 и 356/15 од 22.12.2015. године одбијен је захтев предлагача за заштиту права на суђење у разумном року, као и захтев за одређивање накнаде због повреде овог права у предмету Основног суда у Крагујевцу И 1842/15.

Против првостепеног решења предлагач је изјавио жалбу из свих законских разлога.

Одлучујући о жалби применом члана 86 став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 116/08 са изменама), Врховни касациони суд испитао је побијано решење применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, на чију примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова и нашао да жалба није основана.

У поступку нису учињене битне повреде из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које Врховни касациони суд као другостепени пази по службеној дужности, а на друге одређене битне повреде поступка подносилац жалбе не указује.

У конкретном случају, предлагач је 27.11.2015. године Вишем суду у Крагујевцу поднео захтев за заштиту права на суђење у разумном року у предмету извршења Основног суда у Крагујевцу И 1842/15. У поступку пред првостепеним

судом је утврђено да је предлагач у својству извршног повериоца 23.02.2015. године Основном суду у Крагујевцу поднео предлог за извршење на основу правноснажне и извршне пресуде истог суда К 616/14 од 29.08.2014. године, против извршног дужника М.Б. из К., ради наплате новчаног потраживања (трошкова за заступање оштећеног у износу од 9.750,00 динара и трошкова извршења колико буду изнели). Као средство извршења предложен је попис, процена и продаја покретних ствари извршног дужника. Истог дана одређено је извршење, да би закључком од 02.06.2015. године извршни суд наложио извршном повериоцу да предујми трошкове на име спровођења извршења у износу од 1.500,00 динара у одређеном року, о чему је извршни поверилац доставио доказ 15.07.2015. године. У записнику о попису, процени и продаји од 15.09.2015. године констатовано је да на лицу места није затечен извршни дужник и да му је остављен позив да се јави одређеног дана у просторије суда. Потом је записником од 26.11.2015. године констатовано да је извршни дужник, који је затечен на лицу места, позван да плати дуг, али је он изјавио да није у радном односу и да нема средстава да дуг плати, а није дозволио ни попис ствари, због чега је потребна асистенција полиције.

Полазећи од тако утврђених чињеница, првостепени суд је одбио захтев предлагача за заштиту права на суђење у разумном року у овом предмету извршења, као и захтев за одређивање накнаде због повреде овог права.

Поступак за заштиту права на суђење у разумном року прописан је чл. 8а, 8б и 8в Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС" бр. 116/08... 101/13). Према члану 8а став 1. овог закона, странка у судском поступку која сматра да јој је повређено право на суђење у разумном року може непосредно вишем суду поднети захтев за заштиту права на суђење у разумном року. Захтевом из става 1. овог члана може се тражити и накнада за повреду права на суђење у разумном року (став 2). Према члану 8б ст. 1. и 2. овог закона, ако непосредно виши суд утврди да је захтев подносиоца основан, може одредити примерену накнаду због повреде овог права, која ће се исплатити из буџетских средстава Републике Србије, на начин одређен чланом 8б став 2. овог закона.

Правилан је закључак првостепеног суда да је захтев предлагача за заштиту права на суђење у разумном року у овом предмету извршења неоснован, због чега није основан ни захтев за одређивање накнаде због повреде овог права. То право зависи од околности сваког појединачног случаја (дужине трајања поступка, сложености предмета, поступања суда који води поступак, природе и значаја предмета за подносиоца захтева).

Имајући у виду да је поступак извршења покренут предлогом за извршење од 23.02.2015. године, када је и одређено извршење решењем о извршењу, и да је предлагач (извршни поверилац у том поступку) захтев за заштиту права на суђење у разумном року поднео већ 27.11.2015. године, после око девет месеци, а да је у међувремену извршни суд поступао ажурно, ефикасно и у складу са начелом хитности из члана 6. став 1. Закона о извршењу и обезбеђењу ("Службени гласник РС" бр. 31/11 са изменама), правилан је закључак првостепеног суда да предлагачу није повређено право на суђење у разумном року у овом предмету извршења, због чега му не припада ни накнада због повреде овог права.

На основу члана 401. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку у вези чл. 8а и 8б Закона о уређењу судова, одлучено је као у изреци.

Неоснован је и захтев предлагача за накнаду трошкова жалбеног поступка применом члана 165. став 1. ЗПП, јер у том поступку није успео.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић,с.р.**